skulle kunne udøve Forhandlingsretten, stillet 4 Betingelser, og de ere opfyldte. Det er ikke blot ubestrideligt, men hvad mere er, det er ubestridt. De 4 Betingelser, som jeg bliver nødt til at oplæse, ere følgende: 1) Organisationerne skulle enkeltvis eller i Forbund give Adgang til alle uden Undtagelse, som ere ansatte i den paagældende Etat. Det gøre de to Organisationer, og de ere de eneste, der gøre det indenfor Jernbaneetaten. 2) De skulle overvejende repræsentere Afdeling I eller Afdeling II af vedkommende Etat. Det gøre de, og de ere de eneste indenfor Jernbaneetaten, der gøre det. 3) De skulle kun give Adgang til nuværende eller forhenværende ansatte i vedkommende Etat. Det gøre de nu, efterhaanden som deres Love ere blevne ændrede. 4) De skulle følge saadanne Regler ved Valg, at der sikres Mindretallene en passende Repræsentation under Forhandlinger med Administrationen. Det gøre de, og det er ikke bestridt fra nogen Side. Altsaa, Jernbaneetaten har den samme Forhandlingsret som de øvrige Etater. Jernbanens to Hovedorganisationer have den samme Forhandlingsret som de 3 andre Etater, den er blot ikke traadt i Kraft. Jeg skal tillade mig at overgive den meget ærede Ordfører de Regler, jeg her har oplæst ordret, ligesom jeg har oplæst hans egne Ord efter Fortrykket ordret, og jeg antager, han saa vil indrømme mig, at hans Udtalelser hvilede paa et urigtigt Grundlag.

Naar disse Forhandlingsregler altsaa ikke ere traadte i Kraft i Statsbanerne, medens de som sagt udøves og udøves fortrinligt i alle de andre 3 Etater, maa det have en anden Grund. Det har en anden Grund. Grunden er den, at i Modsætning til, at de andre Etaters Administration har anerkendt de i Reglerne nævnte Foreninger indenfor Etaterne som Bærere af Forhandlingsretten og har overladt Etaternes Personale bagefter at ordne sig derefter, — hvilket har haft den udmærkede Følge, at Smaaorganisationerne og Separatorganisationerne have opløst sig, og at deres Medlemmer have meldt sig ind i Hovedorganisationerne, med Undtagelse af de Smaaorganisationer, som overhovedet ikke sætte Pris paa den organiserede Forhandlingsret —, saa er Statsbanernes Centraladministration gaaet den modsatte Vej og har forhalet Anerkendelsen, indtil Separatorganisationerne have erklæret sig tilfredse, i Forventning om, at de skulde erklære sig tilfredse, eller, hvad jeg ikke betænker mig paa at sige, i Forventning om, at de ikke vilde erklære sig tilfredse. Derved har Centraladministrationen først og fremmest bragt sig paa Kant med de to Hovedorganisationer, som rumme omkring 9,500 Medlemmer. Dernæst have de givet Separatorganisationerne den Tro, at Centraladministationen indenfor Statsbanerne favoriserer dem og ønsker dem konsoliderede. Om det nu er en rigtig Forudsætning hos disse Separatorganisationer i Øjeblikket, skal jeg ikke udtale mig om, men det er givet, at denne Tro paa, at Centraladministrationen for Statsbanerne foretrækker Smaaorganisationerne for Hovedorganisationerne, har Rod dybt i Fortiden, fra den Gang Generaldirektionen for Statsbanerne aabenlyst favoriserede Smaaorganisationerne paa Hovedorganisationernes Bekostning. Jeg betænker mig ikke paa at sige, at det er en kortsynet Opfattelse af Centraladministrationen for Statsbanerne, en Opfattelse, som er i direkte Modstrid med Administrationens egne Interesser. Administrationens og Etaternes Interesse er i den Henseende fælles, nemlig at det bliver de almene Synspunkter og ikke Særinteressernes Synspunkter, som ere de raadende og gældende. Følgen af denne Forhaling fra Statsbanernes Administrations Side blev den, man kunde vente sig, nemlig at Separatorganisationerne have konsolideret sig. Den højtærede Trafikminister ved jo lige saa vel, som jeg ved, at det Forhold, han omtalte, at der i Øjeblikket er 36 Stationsforstandere i Jernbaneforeningen, men over 200 udenfor den, er indtraadt, efter at Forhandlingsreglerne af 4. Maj 1910 ere komne ud, og at Forholdet er hidført ved, at disse Stationsforstandere ere udtraadte af Jernbaneforeningen og udtraadte, fordi disse Stationsforstandere vare gnavne over, at det var Hovedorganisationerne, der havde faaet Forhandlingsretten, og fordi de derved haabede at kunne volde denne Hovedorganisation Vanskeligheder. Med andre Ord, hvis Hovedorganisationen straks var bleven anerkendt fra Statsbanernes Side, saaledes som Hovedorganisationerne ere blevne anerkendte i de andre Etater, havde dette Forhold ikke kunnet opstaa. Derimod har den højtærede Trafikminister ganske Uret, naar han fremstiller dette saaledes, at hvis han nu anerkender Forhandlingsret for Jernbaneforeningen, vilde det betyde, at 36 Stationsforstandere fik Forhandlingsret, som nægtedes 200. Nej, ifølge Forhandlingsreglerne er det ganske anderledes. Ifølge Forhandlingsreglerne kan enhver